

Arrest

**nr. 45 395 van 24 juni 2010
in de zaak RvV X / AV**

In zake: X

**Gekozen X
woonplaats:**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het met toepassing van artikel 57/23*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgebracht advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen van 9 oktober 2009.

Gezien het tussenarrest nr. 33 993 van 10 november 2009 waarbij de debatten worden heropend en de behandeling van het beroep wordt verwezen naar de algemene rol.

Gezien het tussenarrest nr. 43 056 van 10 mei 2010 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt vastgesteld op 31 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat J. VANDAMME loco advocaat D. VANHEULE en van attaché P. VANCOSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Somalisch staatsburger te zijn, afkomstig van Mogadishu. U diende, samen met uw twee minderjarige zoontjes, R. J. en M. J. en uw minderjarige dochter, F. J., een eerste asielaanvraag in op 30 juli 2007. In deze asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 7 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan uw Somalische nationaliteit. Er werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, maar dit beroep werd op 22 mei 2008 op formele gronden verworpen. U keerde na deze weigering niet terug naar Somalië.

Tijdens uw tweede asielaanvraag (dd. 18/07/2008) vraagt u opnieuw bescherming omwille van de problemen in Somalië. U herhaalde dat uw zoon Mohamed in 2007 werd gedood door een gewapende groepering die eigenlijk uw man wou doden. Als nieuw motief voor uw asielaanvraag haalt u aan dat u vreest dat uw dochter F. zou moeten besneden worden indien u zou terugkeren naar Somalië. Toen u nog in Somalië was sprak u hierover reeds met uw man. Hij zei u dat uw dochter desnoods gedwongen zou besneden worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag op 7 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Meer bepaald werden uw herkomst uit Mogadishu en uw Somalische nationaliteit betwist op basis van uw gebrek aan kennis over uw beweerde geboorte- en verblijfplaats en over uw land van oorsprong. In het kader van deze beslissing werd ook de authenticiteit van de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart betwijfeld.

De twijfels over uw Somalische nationaliteit werden tijdens uw tweede asielaanvraag trouwens versterkt. Zo blijkt u intussen ook te hebben toegegeven dat de Somalische identiteitskaart die u tijdens uw eerste procedure voorlegde inderdaad gefabriceerd was (zie brief dd. 22/12/2008 van het BCHV, p.4). U kent bovendien geen namen van hotels in uw district, weet niet of er meer dan één hotel was en weet niet of er nog hotels open waren in 2007 (zie gehoor CGVS, p.5). Zelfs als u ongeletterd was of vaak binnen bleef is het niet aannemelijk dat er totaal niet over gesproken werd of dat u nergens iets zou opvangen hebben. U vertoont inderdaad wel een zekere kennis over Somalië en Mogadishu, maar die beperkt zich tot algemeen bekende feiten. Wanneer gevraagd wordt naar informatie over uw directe leefomgeving (i.c. uw district in Mogadishu waar u toch geruime tijd (ongeveer 10 jaar) zou gewoond hebben), moet u meermaals het antwoord schuldig blijven. Het feit dat u trouwens zelf zegt in Somalië niemand te hebben om te contacteren (zie gehoor CGVS dd. 2/2/2009, p.2) ondersteunt de overtuiging dat u niet van Somalië afkomstig bent.

Wat betreft de taalanalyse die op vraag van het CGVS werd uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat in het rapport hiervan (dd. 20/05/2009) wordt gesteld dat het op basis van de beschikbare gegevens niet mogelijk is tot een herleiding te komen aangezien het, door uw tegenstrijdige verklaringen in verband met uw woonplaatsen, niet duidelijk is hoelang u waar bleef. Er wordt bovendien in het rapport gepreciseerd dat u een vorm van Somalisch spreekt zoals gangbaar is in Noord-Somalië en Ethiopië (zie rapport taalanalyse rubriek nr. 5).

Uw beperkte kennis over uw beweerde leefomgeving, die zowel in het kader van uw eerste als tweede asielaanvraag aan het licht werd gebracht, en het voorleggen van valse

nationaliteitsdocumenten laten toe om te betwijfelen dat u werkelijk afkomstig bent uit Mogadishu, en bij uitbreiding uit Somalië, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw Somalische nationaliteit.

Voor wat betreft uw verklaring dat u vreest dat uw dochter F. zou worden besneden bij terugkeer naar uw land van oorsprong kan het volgende worden opgemerkt. De door u ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van uw dochter kan slechts worden weerhouden indien uw (en uw dochters) identiteit en nationaliteit vaststaan, hetgeen echter niet het geval is. Het attest van GAMS (dd. 22 juli 2008), de twee medische attesten van Dr. S. V. van 'La Famille Heureuse' (beiden dd. 29 juli 2008), waaruit blijkt dat uw dochter F. niet besneden is en u wel en de verklaring op eer (dd. 29 juli 2008) waarin u er zich toe verbindt uw dochter niet te laten besnijden die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Voor wat betreft de andere door u voorgelegde documenten kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Het attest van de vzw-asbl Somabel (dd. 16 juli 2008 (sic) (wellicht 2008)) waarin staat dat u van Somalische origine bent en lid van de vereniging Somabel, wijzigt niets aan het voorgaande, omdat uw Somalische origine – zijnde uw toebehoren tot de Somali als bevolkingsgroep - als dusdanig niet wordt betwijfeld, maar wél uw herkomst uit Mogadishu en uw Somalische nationaliteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de Somali als bevolkings- en taalgroep ook voorkomen in Ethiopië, Djibouti en Kenia (zie informatie in het administratief dossier).

Wat betreft de nota van het BCHV (dd. 22/12/2008) dient te worden opgemerkt dat op de nieuwe elementen in uw dossier (nl. de documenten die u voorlegt en het nieuwe asielmotief, met name de vrees voor besnijdenis van uw dochter) hierboven reeds werd ingegaan. Wat betreft de opmerkingen van professor A. dient te worden vastgesteld dat hij in de brief die hij aan het BCHV schrijft enkel ingaat op de dossiers van 4 andere Belgische asioldossiers en enkele algemene richtlijnen geeft over herkomstonderzoek bij Somali's. Uw asioldossier werd echter niet aan hem voorgelegd, zoals blijkt uit de nota van het BCHV. Bijgevolg kan hij ook geen objectieve conclusies trekken wat betreft de manier waarop het CGVS tewerk is gegaan bij het onderzoek naar uw afkomst. Gelet op de vaststelling dat u uw Somalische nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt kan in uw hoofde of in hoofde van uw dochter geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Ter terechtzitting maakt de verzoekende partij “voorbehoud” wat de niet-paritaire samenstelling betreft bij het uitspreken van het tussenarrest van de algemene vergadering nr. 43 056 van 10 mei 2010 waarbij de debatten *ab initio* werden heropend.

De overwegingen van het genoemde tussenarrest luiden als volgt:

*“Een van de leden die deel uitmaakt van de algemene vergadering die ermee belast is deze zaak te behandelen, is om gezondheidsredenen verhinderd om zijn deelname aan de lopende procedure voort te zetten. Aangezien de beschikbaarheid van deze rechter in vreemdelingenzaken niet binnen een redelijke termijn voorzien is, is het noodzakelijk de debatten te heropenen om deze *ab initio* te hervatten en deze zaak bijgevolg voor een andere samengestelde algemene vergadering te fixeren.”*

2.1.2. In de mate dat de verzoekende partij haar "voorbehoud" richt tegen het voormelde arrest, verzet het gezag van gewijsde van dit tussenarrest zich tegen de toetsing van dit "voorbehoud" aan de overwegingen van het betrokken arrest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met de rechtsmiddelen die haar eigen zijn, zich te voorzien tegen dit arrest. In deze zin begrepen is de exceptie onontvankelijk.

2.1.3.1. In de mate dat de verzoekende partij dit "voorbehoud" richt tegen de huidige samenstelling van de algemene vergadering, moet in de huidige stand van het geding worden vastgesteld dat het tussenarrest gezag van gewijsde heeft, waaraan de Raad niet vermag voorbij te gaan. Dit met gezag van gewijsde beklede arrest beveelt de heropening van de debatten *ab initio*. In uitvoering daarvan herneemt de Raad thans in zijn huidige samenstelling het beroep.

2.1.3.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de strengheid van elke wettelijke bepaling, zelfs van openbare orde zijnde, wordt gemilderd in geval van overmacht (*cf.* Arbitragehof 4 april 1995, nr. 32/95, r.o. B.5.3; Arbitragehof 28 september 1995, nr. 67/95, r.o. 4; GwH 28 februari 2008, nr. 30/2008, r.o. B.7), beginsel waarvan de hierna aangehaalde bepaling niet afwijkt. Te dezen bepaalt artikel 39/12, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) dat de algemene vergadering terechtzitting in even getal houdt en met ten minste zes leden, de voorzitter daaronder inbegrepen.

Te dezen houdt de omstandigheid dat een lid van de algemene vergadering buiten haar wil niet kan deelnemen aan de beraadslaging, een geval van overmacht in dat leidde tot het voornoemde tussenarrest nr. 43 056. Uit de overwegingen van het voornoemde tussenarrest blijkt dat één van de leden van de algemene vergadering om gezondheidsredenen verhinderd was om haar deelname aan de lopende procedure voort te zetten. De algemene vergadering kon zich dus hierdoor niet paritair beraden, hetgeen een toestand van overmacht uitmaakt. De zaak *sine die* in beraad houden totdat de algemene vergadering terug voltallig is, strijdt kennelijk met zowel de belangen van de partijen in het geding die er terecht op gericht zijn binnen een korte tijd rechtsbescherming te genieten, als met de wil van de wetgever dat de huidige procedure ertoe moet leiden dat de omlooptijd van de asielaanvragen en andere beslissingen drastisch wordt verkort, zonder dat er geraakt wordt aan het recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 19).

De Raad, zich bevindend in een toestand van overmacht, heeft derhalve de enige wettig mogelijke beslissing genomen die geen afbreuk doet aan het recht op effectieve rechtsbescherming, met name het beroep *ab initio* te hernemen. Deze herneming is geschied en dit wordt niet betwist door de partijen.

2.1.3.3. Het voorbehoud, in de mate dat het als een exceptie gericht op de samenstelling van de zetel moet worden begrepen, wordt verworpen.

2.2.1. Op 3 februari 2010 werd door de verzoekende partij per aangetekende zending een 'pleitnota' ingestuurd. De verzoekende partij betoogt dat de vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (verder: UNHCR), met toepassing van artikel 57/23*bis*, tweede lid van de vreemdelingenwet, op 9 oktober 2009 een advies uitbracht. Dit advies dient volgens de verzoekende partij beschouwd te worden als een nieuw gegeven waarover zij de mogelijkheid moet hebben om standpunt in te nemen, zoals zij dat kan doen wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schriftelijk verslag uitbrengt over nieuwe elementen overeenkomstig artikel

39/76, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Zij geeft tevens te kennen van oordeel te zijn dat een beroep niet als daadwerkelijk kan beschouwd worden indien zij geen standpunt kan innemen over alle elementen die in de loop van de procedure duiden op het bestaan van actuele redenen die haar aanspraak staven op een asielstatus als bedoeld in de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Ter terechtzitting legt de verwerende partij een "structuur van verweer" neer.

2.2.2.1. Allereerst dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het PR RvV dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een pleitnota kan indienen.

Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier – *"i.e. het administratief dossier waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund om tot de aangevochten administratieve beslissing te komen, te samen met de procedurestukken (i.e. het verzoekschrift incl. de erbij gevoegde bijlagen; de nota van de verwerende partij; in voorkomend geval het aanvullend schriftelijk verslag en de replieknota bedoeld in artikel 39/76, § 1, eerste lid) – en van de nieuwe gegevens die overeenkomstig artikel 39/76, § 1, op ontvankelijke wijze bij het onderzoek mogen worden betrokken."* (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95-96).

Omwille van het voorgaande alleen al, en behoudens in de hypothese voorzien in *infra* pt. 2.2.3., moet de "pleitnota" uit de debatten worden geweerd. Hetzelfde geldt voor de "structuur van verweer".

Voorts wordt het niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet en dit behoudens in het geval voorzien in het derde lid van deze bepaling. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt en dat de verzoekende partij niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de beroepen tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming bedoeld in het hiervoor aangehaalde artikel 39/2, § 1, derde lid. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2; zie

ook GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Het louter uit de debatten weren van niet voorziene proceduregeschriften houdt derhalve niet in dat de verzoekende partij niet zou beschikken over een doeltreffende voorziening in rechte, noch dat dit afbreuk zou doen aan het hiervoor omschreven onderzoek in volle rechtsmacht.

Het verbod om gebruik te maken van niet voorziene proceduregeschriften belet ook niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd of in het advies van UNHCR dat in het debat is gebracht en niet het voorwerp kon uitmaken van een procedureel voorzien verweer of repliek. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota of UNHCR in zijn advies heeft uiteengezet (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit verbod belet evenmin om ter terechtzitting (en bij uitbreiding in een pleitnota of niet voorzien proceduregeschrift) nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, zoals dit wordt geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 en *infra* pt. 3).

2.2.2.2. De verzoekende partij vraagt nog volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Vereist het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien bij artikel 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, gelezen in samenhang met artikel 4, 3, a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dat een asielzoeker ten allen tijde in de loop van de procedure voor de beroepsinstantie in de mogelijkheid moet zijn om alle argumenten voor het bekomen van de asielstatus, ongeacht of zij betrekking hebben op reeds door hem aangehaalde of niet aangehaalde elementen, voor te leggen aan deze beroepsinstantie zodat zij met volledige kennis van zaken als bedoeld in artikel 4, 3, a) van Richtlijn 2004/83/EG uitspraak zou kunnen doen?”

Daargelaten of het antwoord op de gestelde vraag, gelet op de voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie evenwel slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Op het verzoek wordt daarom niet ingegaan.

2.2.3. De *supra* uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene procedureschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling.

De 'pleitnota' van de verzoekende partij, noch de "structuur van verweer" van de verwerende partij bevatten een uiteenzetting terzake. Ze worden derhalve uit de debatten geweerd.

3. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

3.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *"die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen"*.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting of in het

advies van UNHCR dat niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedureel voorzien schriftelijk verweer of repliek, zouden zijn aangevoerd.

3.2. Inzake de stelling van de verzoekende partij dat het advies van UNHCR van 9 oktober 2009 als “nieuw gegeven” moet worden beschouwd in de zin van artikel 39/76, derde lid van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een advies overeenkomstig artikel 57/23*bis* van de vreemdelingenwet een procedurestuk is. De beoordeling of dit procedurestuk in aanmerking moet worden genomen, geschiedt op eigen gronden. Dit sluit uit dat dit stuk een “nieuw gegeven” is in de zin als hiervoor gesteld, omdat het hiervoor omschreven begrip “nieuwe gegevens” immers geen betrekking heeft op procedurestukken of -geschriften.

Het advies van UNHCR is derhalve geen “nieuw gegeven”. Te dezen voldoet het evenwel aan de in de artikelen 57/23*bis* van de vreemdelingenwet en 9 van het PR RvV bepaalde voorwaarden. Het wordt om die reden mede in het beraad betrokken.

3.3. Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd (*cf* inventaris):

- Kopie van de bestreden beslissing (stuk 1);
- Advies van “het BCHV d.d. 22 december 2008 m.b.t. de tweede asielaanvraag van mevrouw (I.A.)” (stuk 2);
- Brief van professor (A.) d.d. 13 juni 2008 (stuk 3);
- Medisch attest betreffende mevrouw (I.A.) d.d. 29 juli 2008 (stuk 4);
- Medisch attest betreffende juffrouw (Y.F.) d.d. 29 juli 2008 (stuk 5);
- Verklaring op eer d.d. 29 juli 2008 (stuk 6);
- Nederlandse rechtspraak over taalanalyses (stuk 7).

Alle voormelde stukken, met uitzondering van stuk 7, bevinden zich reeds in het administratief dossier en zijn geen nieuwe gegevens.

Daargelaten de vraag of stuk 7 een nieuw gegeven is in de zin zoals hiervoor bepaald, wordt het dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien het wordt aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Het wordt om die reden in het beraad betrokken.

3.4. Behoudens de verwijzing naar de stukken neergelegd bij het inleidend verzoekschrift, behelst de ‘pleitnota’ de volgende rapporten (*cf.* inventaris ‘aanvullende stukken’):

- United Kingdom, Home Office, Female Genital Mutilation, 20 juni 2008;
- United Kingdom, Home Office, Country of Origin Information Report - Somalia, 13 november 2009;
- United Kingdom, Home Office Operational Guidance Note Somalia, maart 2009;
- Landinfo, Female Genital Mutilation in Sudan and Somalia, 10 december 2008;
- UNICEF, Fighting female genital mutilation in Ethiopia’s Somali region, 2006;
- IRIN, ‘Ethiopia: More parents saying no to FGM, September 2008;
- Gentnet Mitike & Wakgari Deressa, ‘Prevalence and associated factors of female genital mutilation among Somali refugees in eastern Ethiopia: a cross-sectional study, 27 juli 2009;
- FGC Education and Networking Project, “FGC around the world”;
- IRIN, ‘Djibouti: Women fight mutilation, 12 juli 2005;
- UNHCR, Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation, mei 2009.

Daargelaten de vraag of de hiervoor aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals bepaald *supra* pt. 3, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

4. Over de gegrondheid

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953 en van artikel 48/3 en volgende van de vreemdelingenwet.

4.1. Over het eerste onderdeel van het middel

4.1.1. In wat als een eerste onderdeel wordt beschouwd, voert de verzoekende partij aan dat de vrees voor vrouwenbesnijdenis niet verbonden is aan de nationaliteit, maar aan de gebruiken van de gemeenschap. Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster zelf werd op jonge leeftijd, als kind, besneden door een "exciseuse" in Mogadishu. Verzoekster heeft hier pijnlijke herinneringen aan overgehouden, niet alleen op het ogenblik van de besnijdenis zelf, maar ook telkens bij de bevalling van haar vier kinderen, stelde dit zeer grote problemen. Bovendien werd [zij] achter elke bevalling terug dichtgenaaid onder druk van de tradities.

Na de geboorte van haar dochtertje, op 30 december 2006, werd verzoekster al vrij snel onder druk gezet om haar dochtertje te laten besnijden door haar schoonzus, K.

A.. De overtuiging leeft immers dat indien een meisje niet besneden is, ze niet als "rein" wordt beschouwd en ze nooit een man zal vinden. Dit alles heeft tot gevolg dat het meisje uiteindelijk door de gemeenschap wordt verstoten.

Verzoekster heeft als alleenstaande vrouw met drie jonge kinderen in een Somalische context zelf niets te zeggen over de besnijdenis van haar dochter.

Verzoekster heeft in dit kader contact gezocht met de organisatie GAMS in België en heeft verklaard haar dochter te willen beschermen tegen het leed dat haarzelf werd aangedaan. Echter, in Somalië (en bij uitbreiding in Ethiopië) acht zij het onmogelijk haar dochter tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis te kunnen beschermen.

Volgens het CGVS kan de door verzoekster ingeroepen vrees voor vrouwenbesnijdenis slechts worden weerhouden indien de identiteit en de nationaliteit van verzoekster en haar dochter vaststaan.

Vrouwenbesnijdenis is evenwel een etnisch en cultureel verschijnsel dat met name in de hoorn van Afrika veelvuldig voorkomt. Het is een praktijk die ondanks de internationale wetgeving ingebed zit in de cultuur en blijft toegepast worden.

Het volstaat dan ook om vast te stellen dat verzoekster behoort tot een bepaalde etnische of culturele groepering die vrouwenbesnijdenis toepast.

In casu bestaat geen twijfel over de etnische achtergrond van verzoekster. Zo stelt het CGVS in haar beslissing van 17 juli 2009: "uw Somalische origine — zijnde uw toebehoren tot de Somali als bevolkingsgroep — [wordt] als dusdanig niet betwijfeld".

Ook volgens de taalanalyse spreekt verzoekster een vorm van Somalisch, zoals gangbaar is in Noord-Somalië en Ethiopië hetgeen strookt met haar gestelde levensloop nl. een Ethiopische moeder en verblijf van 12 tot 16-jarige leeftijd in Noord-Somalië en van 16 tot 20-jarige leeftijd in Ethiopië.

Tot staving van de vrees op vrouwenbesnijdenis, legt verzoekster twee medische attesten voor die aantonen dat verzoekster een genitale verminking type III vertoont en dat het dochtertje nog geen tekenen van vrouwenbesnijdenis vertoont (stukken 4 en 5). Ook verklaart verzoekster op eer dat zij naar de toekomst toe haar dochter wenst te vrijwaren tegen elke vorm van genitale verminking (stuk 6).

Voorgaande vaststellingen op zich volstaan om te oordelen dat er een gegronde vrees op vrouwenbesnijdenis voor de dochter bestaat.

In ondergeschikte orde dient de vrees op vrouwenbesnijdenis beoordeeld te worden aan de hand van elk potentieel land van herkomst waarbij in casu enkel twee landen in aanmerking komen: Somalië en Ethiopië (het CGVS stelde in de eerste beslissing d.d. 7 maart 2008 dat verzoekster niet in de onmogelijkheid zou zijn om de Ethiopische nationaliteit te verwerven).

Wat betreft de situatie in Somalië, stelt het laatste rapport van UK Home Office van 3 oktober 2008 enerzijds dat NGO's trachten te wijzen op de gezondheidsrisico's van genitale vrouwenverminking, maar wordt verwezen naar het rapport van "freedomhouse" aangaande Somalië in 2007, waarin duidelijk wordt gesteld: "women in Somalia face a great deal of discrimination. Female genital mutilation is still practiced in some form on nearly all Somali girls" (vrije vertaling: "vrouwen in Somalië worden nog steeds geconfronteerd met discriminatie. Vrouwenbesnijdenis wordt nog steeds in één of andere vorm beoefend op vrijwel alle Somali meisjes").

Ook in het specifieke rapport van UK Home Office van 20 juni 2008 over "female genital mutilation (FGM)" wordt bevestigd dat FGM in 98% van de gevallen voorkomt en dat ondanks de internationale wetgeving tegen genitale vrouwenverminking en bijvoorbeeld het verbod op genitale vrouwenverminking in Puntland, de praktijk vastgebed zit in de Somalische cultuur en blijft toegepast worden. Ook het Country Reports on Human Rights Practices 2008 van de US Department of State, van 25 februari 2009 stelt dat de meeste meisjes worden onderworpen aan infibulatie, hetgeen de ergste vorm van vrouwenbesnijdenis is. Men herhaalt dat in Puntland en Somaliland genitale vrouwenverminking verboden is, maar dat de wetgeving niet wordt afgedwongen. De intensieve inspanningen van NGO's hebben nog niet tot meetbare successen geleid.' Echter ook in Ethiopië, waarvan het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag van mening was dat verzoekster niet in de onmogelijkheid was de nationaliteit te verwerven, is het risico op besnijdenis van het dochtertje van verzoekster zeer groot. In het bovengeciteerde rapport van UK Home Office aangaande female genital mutilation staat wat betreft Ethiopië op p. 28 dat ook daar genitale vrouwenverminking voorkomt bij 90% van de vrouwen. Het rapport verwijst naar het USSD Country Reports on Human Rights Practices 2007 Ethiopia gepubliceerd op 11 maart 2008 waarin wordt bevestigd dat ook in dat land de meeste meisjes als de puberteit aanbreekt, onderworpen worden aan infibulatie. Ondanks straffen gaande van boetes tot gevangenisstraf opgenomen in de strafwet, werd echter nooit een strafzaak aangaande genitale vrouwenverminking voorgeleid.

Verzoekster legt uit dat ze bijvoorbeeld in Dire Dawa, waar vele Somaliërs zijn, niet aan de druk van de familie en gemeenschap zal kunnen ontsnappen. Elders in Ethiopië heeft zij als alleenstaande vrouw met drie jonge kinderen geen familiale ondersteuning om in het dagelijks levensonderhoud te voorzien en zal zij opvallen als Somalische vrouw. Uit de verklaringen van verzoekster over het risico op vrouwenbesnijdenis alsook op basis van de medische attesten en overige documenten blijkt bijgevolg uitdrukkelijk dat verzoekster en haar dochter in gevaar verkeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt wat volgt:

"Verweerder betwist ten eerste dat het afleggen van geloofwaardige verklaringen aangaande de identiteit en nationaliteit geen vereiste zou zijn voor het in aanmerking komen van een beschermingsstatuut. Verweerder benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, de plicht tot medewerking bij de asielzoeker berust. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt verzoeker de medewerkingsplicht en stelt de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsrechtelijke status alvorens zijn vertrek en van zijn huidige staatsburgerschap (...). In casu heeft verzoekster allesbehalve

aan deze medewerkingsverplicht voldaan, zij heeft daarentegen doelbewust getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, ondermeer door het neerleggen van vervalste Somalische identiteitskaart en verzoekster heeft in het kader van haar tweede asielaanvraag toegegeven dat de Somalische identiteitskaart inderdaad gefabriceerd was, zodat haar poging om te Belgische autoriteiten te misleiden niet kan worden betwist.

- Verweerder verwijst ook nog naar cassatierechtspraak waarbij de cassatierechter stelt dat uit de motivering van het arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het al dan niet gegrond zijn van verzoeksters vrees inzake besnijdenis verbindt aan het vaststaan van verzoeksters identiteit en nationaliteit; dat het feit dat zij behoort tot de Somali-bevolkingsgroep de Raad hiertoe onvoldoende acht (...). Verweerder stelt dan ook dat het louter behoren tot de Somali-bevolkingsgroep onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut en meent dat het afleggen van geloofwaardige verklaringen aangaande nationaliteit en identiteit als absolute voorwaarde dient te worden gesteld om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

- Verweerder merkt verder op dat de medische attesten en de informatie waar verzoekster naar verwijst reeds eerder werden aangebracht in het kader van de asielprocedure en wijst er op dat het CGVS met deze elementen heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag. De bestreden beslissing stelt dat deze elementen de conclusie (dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afkomst van verzoekster uit Somalië, Mogadishu) niet kunnen wijzigen.

- Verweerder merkt volledigheidshalve op dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag het asielmotief waarbij zij besnijdenis voor haar dochtertje zou vrezen niet inriep. Verzoekster bracht dit pas aan nadat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen, zodat kan worden getwijfeld of verzoekster hieromtrent daadwerkelijk een gegronde vrees koestert.”

4.1.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;

- de „bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, „wegens deze vrees”, niet willen
inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn
gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees,
niet wil
terugkeren.

4.1.3.2. Over de gegronde vrees voor vervolging om een van de gronden van vervolging
vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.1.3.2.1. Wat de vereiste van ‘gegronde vrees voor vervolging’ betreft, kunnen daden van
vervolging de vorm aannemen van daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief
seksueel geweld of van daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard (artikel 48/3, §
2, tweede lid, a) *juncto* artikel 48/3, § 2, f) van de vreemdelingenwet). Het wordt niet
betwist dat de verzoekende partij slachtoffer was van de zwaarste vorm van
vrouwenbesnijdenis (type III). De Raad kwalificeert dit als een daad van vervolging in de
zin van deze artikelen.

Wat de grond van vervolging betreft, kan het verzet tegen en het overtreden van
seksediscriminerende sociale gebruiken of culturele normen, die voormelde daden van
vervolging tot gevolg hebben, worden opgevat als het uiten van een overtuiging die in
bepaalde landen aanleiding kan geven tot vervolging. Dergelijke overtuiging valt onder het
begrip "politieke overtuiging" dat luidens artikel 48/3, § 4, e) van de vreemdelingenwet
onder meer inhoudt dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft
betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde
actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn
handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij een tweede asielaanvraag heeft
ingediend omdat zij vreest dat bij een terugkeer naar Somalië haar dochter, tegen haar
wil, zou besneden worden. Aangezien de verzoekende partij aantoonbaar reeds vervolgd te
zijn geweest in het verleden, is dit een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging
voor haar en haar dochter gegrond is.

Deze daad van vervolging werd veroorzaakt door een niet-overheidsactor zoals bepaald in
artikel 48/5, § 1, c) van de vreemdelingenwet.

4.1.3.2.2. Waar de verwerende partij aanvoert dat “*het afleggen van geloofwaardige
verklaringen aangaande nationaliteit en identiteit als absolute voorwaarde dient te worden
gesteld om in aanmerking te komen voor internationale bescherming*” dient te worden
opgemerkt dat de in pt. 4.1.3.1. vermelde voorwaarden cumulatief moeten vervuld zijn
teneinde verzoekende partij als vluchteling te erkennen. Het onderzoek van de ene
voorwaarde sluit het onderzoek van de andere niet uit. Het argument van de verwerende
partij dat “*de medische attesten en de informatie waar verzoekster naar verwijst reeds
eerder werden aangebracht in het kader van de asielprocedure en (...) dat het CGVS met
deze elementen heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de tweede
asielaanvraag*”, doet geen afbreuk aan het voormelde.

Inzake het betoog van de verwerende partij dat de verzoekende partij tijdens haar eerste
asielaanvraag de vrees voor besnijdenis van haar dochter niet inriep, stelt de Raad vast
dat in het raam van de tweede asielaanvraag de vrees voor besnijdenis van de dochter als
nieuw element werd aangevoerd. Aangezien dit element ter gelegenheid van de
inoverwegingneming van de tweede asielaanvraag werd aanvaard door de gemachtigde
van de bevoegde minister dient er een onderzoek ten gronde van deze vrees te gebeuren.

4.1.4. Uit het voorgaande volgt dat het eerste onderdeel gegrond is in die zin dat de Raad in hoofde van de verzoekende partij vaststelt dat deze een gegronde vrees voor vervolging heeft om reden van haar politieke overtuiging.

4.2. Over het tweede onderdeel van het middel

4.2.1. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd, voert de verzoekende partij aan dat ze haar Somalische nationaliteit aannemelijk kan maken. Zij stelt het volgende:

“Bij het beoordelen van de feitelijke uiteenzettingen over de leefomgeving van verzoekster dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoekster niet kan lezen of schrijven en opgegroeid is op het platteland. Haar kennis van de stad en de situatie is dan ook enkel gebaseerd op de reële leefsituatie van haar getrouwde leven.

Wat betreft de verklaringen die in de eerste asielaanvraag beantwoord werden, stelt verzoekster dat zij wel degelijk een minimale kennis over de clans, luchthaven, moskee en krijgsheren heeft aangetoond.

Het CGVS trok hierbij evenwel haar kennis over haar woonplaats te Mogadishu en bij uitbreiding over Somalië in twijfel.

Zo vond het CGVS het bijvoorbeeld vreemd dat verzoekster slechts één district kon noemen dat grenst aan het medina district. Nazicht van de notulen van het interview door de raadsman van verzoeker leert echter dat verzoekster vijf verschillende districten opnoemde, waarna haar een nieuwe vraag werd gesteld waarop zij nog nieuwe namen geeft doch maar van één district zeker was en aan één district twijfelt.

Wat de kennis van de grote faciliteiten in de omgeving van de woonplaats van verzoekster betreft, wist verzoekster een moskee en een vliegveld te duiden, met name deze die het dichtst bij haar woonplaats waren gelegen.

Ook in het kader van de tweede asielaanvraag heeft verzoekster naar best vermogen geantwoord op de vragen die gesteld werden over Mogadishu (zie blz. 5 gehoorverslag).

Van verzoekster kan evenwel niet verwacht worden dat zij, als analfabete, namen van hotels in de regio kan opnoemen. Dit geldt des te meer omdat hotels niet tot de dagdagelijkse levenssituatie van verzoekster behoren. Zo kan verzoekster bijv. wel de markt opnoemen waar zij haar inkopen deed.

Verzoekster betwist overigens de zgn. "tegenstrijdige verklaringen in verband met haar woonplaatsen" waarvan sprake is in de taalanalyse.

Verzoekster heeft immers moeten vaststellen dat in tegenstelling tot wat de taalanalyse poneert, de verklaringen van verzoekster aangaande haar woonplaatsen uiterst gelijklopend zijn. Zo heeft ze zelf eveneens tijdens haar verhoren op het CGVS verklaard dat ze geboren werd te Mogadishu, nadien verhuisde naar Zeylac om op 16-jarige leeftijd naar Ethiopië te vluchten. Daar huwt zij in 1997 een Somalische handelaar die ze volgt naar Mogadishu.

De enige discussie bestaat over het feit of ze vanaf haar 10 jaar of 12 jaar verbleven heeft in Zeylac (dus voor een periode van 4 of 6 jaar). Verzoekster stelt dat zij op 12-jarige leeftijd Mogadishu verlaten heeft en dat dit in het kader van de eerste asielaanvraag verkeerd begrepen werd. De tijdsperiode waarin zij een eerste maal in Mogadishu woonde, werd waarschijnlijk verward met de 10 jaar die zij van 1997 tot 2007 in Mogadishu verbleef.

Verzoekster heeft eveneens moeten vaststellen dat de uitgevoerde taalanalyse zich niet beperkt tot de interpretatie van de spraak, maar dat er ook inhoudelijke vragen gesteld worden over de levensloop van de asielzoeker.

Deze vragen (met antwoord) werden niet simultaan vertaald op de taalanalyse en werden evenmin uitgeschreven in het administratief dossier aangetroffen. Het is de raadsman van verzoekster dan ook onmogelijk om na te gaan op welke wijze deze vraagstelling gebeurde en de correcte interpretatie van de antwoorden te verifiëren. Dergelijke werkwijze houdt dan ook een schending van de rechten van verdediging van verzoekster in.

Voor zover nodig, wijst verzoekster erop dat de praktijk van taalanalyses in Nederland gecontesteerd wordt. Zo stelde een recent vonnis d.d. 14 juli 2009 van de rechtbank van Dordrecht dat het bureau Land en Taal op onzorgvuldige manier motiveert dat een asielzoeker geen gedetailleerde informatie kan verstrekken over de beweerde leefomgeving en onzorgvuldig tot het besluit is gekomen dat een asielzoeker niet van Somalië afkomstig is (stuk 7).

De taalanalist is iemand die zich specialiseert in het analyseren van de taal. De "vakbijlage taalanalyse" stelt overigens uitdrukkelijk dat taalanalyse nadrukkelijk "géén nationaliteits- of identiteitsonderzoek" is.

Het komt een taalanalist dan ook niet toe om opmerkingen te maken als "dat onduidelijk (is) waarom iemand van de Ciise-stam (een Noord-Somalische stam) in 1997 naar Mogadishu zou verhuizen". In eerdere interviews voor het CGVS werd evenwel verduidelijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar huwelijk haar echtgenoot, een Somalisch handelaar, gevolgd heeft naar zijn woonplaats.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bewijs leveren van de Somalische nationaliteit - voor zover er van een Somalische nationaliteit nog sprake kan zijn - een complex gegeven is. Zo functioneert de Somalische staat niet meer en levert zij geen documenten meer af.

De door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden zijn derhalve onvoldoende om verzoekster de nodige bescherming te ontzeggen. De vermeende tegenstrijdigheden kunnen immers niet op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaringen aantasten. De vermeende tegenstrijdigheden hebben bovendien slechts betrekking op details van verzoeksters relaas, kunnen niet weerhouden worden en in geen geval de kern van verzoeksters asielrelaas aantasten.

Rekening houdende met de verklaringen van verzoekster die zij als analfabete naar best vermogen heeft afgelegd, blijkt dat er in haar hoofde dan ook een duidelijke en waarachtige angst aanwezig is voor wat haarzelf en haar dochter zou kunnen overkomen in geval van een terugkeer naar haar land zodat zij duidelijk beantwoordt aan de definitie van een "vluchteling" in de zin van het Verdrag van Genève."

4.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verweerder [betoogt] dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden afkomst reeds werd vastgesteld in het kader van de eerste asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De motieven in de motivering van de eerste asielaanvraag van verzoekster kunnen in voorliggend verzoekschrift niet dienstig worden betwist. Verzoekster bracht in het kader van haar tweede asielaanvraag geen elementen die haar geloofwaardigheid konden herstellen; wel integendeel. De bestreden beslissing stelt terecht dat de twijfels aangaande de voorgaande Somalische nationaliteit tijdens de tweede asielaanvraag werden versterkt.

- Verweerder merkt op dat het rapport van de taalanalyse werd toegevoegd aan het administratief dossier, verweerder merkt verder op dat het rapport bovendien stelt dat het niet mogelijk is om tot een herleiding te komen. Verweerder ziet bijgevolg niet in hoe een schending van de rechten van verdediging kan worden volgehouden. Verweerder wijst er volledigheidshalve op dat de opmerking in de bestreden beslissing aangaande de uitgevoerde taalanalyse slechts één motief is van de bestreden beslissing en wijst er op dat de asielaanvraag van verzoekster niet werd afgewezen ten gevolge van de resultaten van de taalanalyse."

4.2.3. Over de bescherming van het land van nationaliteit

4.2.3.1. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (HAUT COMMISSARIAT DES NATIONS UNIES POUR LES RÉFUGIÉS, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au*

regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Aangezien de daad van vervolging werd veroorzaakt door een niet-overheidsactor zoals bepaald in artikel 48/5, § 1, c) van de vreemdelingenwet, moet ter beoordeling van deze voorwaarde bij het onderzoek artikel 48/5, § 2, eerste lid van deze wet worden betrokken. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Bescherming kan worden geboden door:
de Staat,
of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.”*

4.2.3.2. Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

4.2.3.3.1 Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

4.2.3.2.2. Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

4.2.3.2.3. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

4.2.3.2.4. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

4.2.3.3. De verzoekende partij betoogt de Somalische nationaliteit te bezitten. Ten bewijze daarvan legt zij geen bewijsstuk voor, mede in acht genomen dat de tijdens de eerste asielaanvraag voorgelegde identiteitskaart niet authentiek is.

De taalanalyse besluit dat *“het gestelde taalprofiel van de (verzoekende partij), namelijk Noord-Somalisch en Oromo, (...) eerder (wijst) op een taalachtergrond in Ethiopië. Tijdens het opgenomen gesprek is haar echter niet gevraagd haar kennis van het Oromo te demonstreren.”*

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan de Somalische nationaliteit van de verzoekende partij en dit op grond van een aantal feitelijke gegevens die erin zijn verwoord (zie *supra*). De nota van de verwerende partij beperkt zich tot een repliek op het argument van de verzoekende partij dat zij wel een minimale kennis over bepaalde aspecten heeft aangetoond in het kader van haar eerste asielaanvraag. Tevens stelt zij dat de tweede asielaanvraag niet werd afgewezen ten gevolge van de resultaten van de taalanalyse.

Het wordt niet betwist en er zijn geen redenen om dit te doen, dat de verzoekende partij beantwoordt aan het profiel van de analfabete vrouw.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij wel degelijk een minimale kennis over bepaalde aspecten inzake haar herkomst heeft aangetoond tijdens haar eerste asielaanvraag. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat

de motieven van de beslissing ingevolge de eerste asielaanvraag thans niet meer kunnen worden betwist. Waar inderdaad rekening moet worden gehouden met het beginsel dat een administratieve rechtshandeling onder bepaalde voorwaarden definitief is, heeft een administratieve beslissing geen gezag van gewijsde (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818, nr. 893). Aangezien de verzoekende partij de door haar aangehaalde gegevens en verklaringen terug in het debat brengt, worden ze derhalve mee in het beraad genomen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij een aantal feitelijke elementen vermeldt waarvan sommige door de verwerende partij als juist dan wel foutief werden gekwalificeerd. Deze feitelijke kenniselementen werden verkregen door middel van loutere kennisvragen. Op grond van wat de Raad vermogt acht te slaan, kan de Raad niet vaststellen of de gestelde vragen omtrent de feitelijke kennis met betrekking tot nationaliteit correct zijn beoordeeld door verwerende partij en getoetst ten aanzien van de wijze waarop het profiel moet worden beoordeeld (zie *supra*). In het bijzonder laat het dossier niet toe te beoordelen welke vragen betrekking hebben op de directe of ruimere leefomgeving en de relevantie ervan. Evenmin bevat dit summiere gehoorverslag voldoende gegevens die de Raad toelaten te oordelen of de verzoekende partij de voorgehouden nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad komt op dezelfde gronden tot eenzelfde vaststelling wat de door de verzoekende partij aangevoerde feitelijke elementen van de eerste asielaanvraag betreffen.

De bestreden beslissing steunt ook op een taalanalyse. Waar verwerende partij kan worden gevolgd dat de asielaanvraag niet werd afgewezen ten gevolge van de resultaten van de taalanalyse, blijkt uit de bestreden beslissing evenwel dat de taalanalyse duidelijk betrokken werd in de beoordeling van de herkomst uit Mogadishu en de Somalische nationaliteit. In de mate dat dit is geschied, blijkt uit de 'vakbijlage taalanalyse', gevoegd bij de taalanalyse zelf, dat een taalanalyse "*nadrukkelijk géén nationaliteits- of identiteitsonderzoek*" is. Inzake de landenkennis blijkt uit deze bijlage dat de tijdens het taalanalysegesprek gedemonstreerde landenkennis (of gebrek daaraan) alleen aanvullend in overweging wordt genomen bij het formuleren van het resultaat van de taalanalyse en niet ter ondersteuning van een nationaliteitsonderzoek. De Raad vermogt niet de taalanalyse in die zin te betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij de voorgehouden nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat het dossier de Raad niet toelaat te beoordelen of de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat zij de Somalische nationaliteit bezit.

5. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Omwille van de vernietiging van de bestreden beslissing is er geen noodzaak om over te gaan tot het onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2009 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op vierentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. S. BODART, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,
dhr. M. WILMOTTE, kamervoorzitter,
mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. B. LOUIS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. P. HARMEL, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. C. ANTOINE, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE COOMAN, hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE COOMAN

G. DEBERSAQUES